

Ereburger Wilf Jackson en zijn eeuwige liefde voor Rijkevorsel

Reeds sinds de herdenking van 60 jaar bevrijding in 2004 komt de veteraan Wilf Jackson jaarlijks naar Rijkevorsel. Dit voorjaar, op 93-jarige leeftijd, besloot hij dat het zijn laatste trip naar België zal worden. Zijn leeftijd en gezondheid laten het niet langer toe om deze toch wel vermoeiende reis te maken.

© Bart Huysmans

Wie is Wilf Jackson?

Wilf Jackson, geboren in Liverpool (UK) in 1924, is een Polar Bear van de 49ste Infanteriedivisie. Wilf diende indertijd als jonge sergeant bij het Royal Army Medical Corps. Aangezien hij als jonge knaap actief was in het Rode Kruis, werd hij kort na het uitbreken van de oorlog ingezet bij de opvang van gewonden.

D-Day, 6 juni 1944, een zeer belangrijke datum wanneer het over de bevrijding van Europa gaat. Op deze dag vond de grootste amfibische landing uit de geschiedenis op het continent plaats. Tijdens Operatie Overlord zetten geallieerde soldaten in Normandië voet op Franse bodem.

Wilf ging op D-Day aan land in Normandië. Zijn broer raakte er zwaargewond. Na de inzet in Normandië kwam Wilf's eenheid in de Kempen aan. In de vooruitgeschoven verbandposten, o.a. te Oostmalle en Turnhout, werd hij regelmatig geconfronteerd met de gruwel van de oorlog. Rond deze periode was hij ook aanwezig tijdens de bevrijding van Rijkevorsel.

Wilf maakte de bitterkoude winter van '44-'45 mee in de vastgelopen frontlijn ten zuiden van Arnhem. Nogal onverwacht kwam hij kort voor de wapenstilstand van begin 1945 in West-Afrika terecht.

Wilf trouwde na de oorlog en kreeg een zoon, Nick. Hij moest zijn vrouw al op jonge leeftijd afgeven na een slepende ziekte. Ook zijn zoon Nick bleef niet gespaard en verloor zijn vrouw in het kraambed van hun zoon Mark.

Wilf woont nog zelfstandig in zijn, naar eigen zeggen, 'kleine bungalow' in Woking, onder Londen. In zijn gezellige woonkamer vinden we al de souvenirs terug die hij meekreeg van zijn vrienden hier.

Voor zijn vertrek terug naar zijn thuishaven hadden we nog een gesprek met hem.

Wanneer en waar kwam je aan land in Normandië?

Ik en mijn kameraden gingen aan land in Normandië op D-day zelf, niet in de ochtend maar met de tweede landing in de namiddag. Het moet rond 15 uur geweest. We werden gedropt op Gold Beach, het middelste van de vijf invasiestranden. Het strand lag bezaaid met gewonden en doden. Het was onze job om de gewonden te verzorgen. Zij werden daarna vervoerd naar een hospitaalschip dat voor de kust lag te wachten.

Welke waren de voornaamste steden die je passeerde op je weg naar Nederland?

Ik herinner me nog de gevechten om de stad Caen in Frankrijk. Deze hebben lang geduurd maar het lukte ons. Daarna rukten we op naar Le Havre. Ik herinner me ook nog goed onze aankomst in Brussel. Deze stad werd de dag voor we daar arriveerden bevrijd. De bevolking was blij ons te zien en ze stonden ons toe te juichen. Via Turnhout ging het dan richting Nederland.

Maakte je ook vrienden onder de bevolking?

Ik denk direct aan Rik Crommen in Turnhout. We verbleven met onze eenheid in het Sint-Jozefcollege te Turnhout. Daar leerde ik Rik kennen, die er les gaf. We werden goede vrienden en hielden contact na de oorlog tot we elkaars adresgegevens kwijtgeraakten. Toen ik bij de herdenking van 60 jaar bevrijding in Turnhout was, vertelde ik daar mijn verhaal en tot mijn grote vreugde was er een familielid van Rik ook aanwezig in de zaal. Een hereniging was toen snel geregeld. Het werd een blij weerzien. Jammer genoeg is Rik ondertussen overleden.

Op je weg van Rijkvorsel naar Roosendaal hielp je ook een zwangere vrouw?

We hadden net de gevechten gewonnen in Rijkvorsel en kregen opdracht verder te trekken naar de Nederlandse grens. We hadden een eerste hulppost ingericht in een schuur na een zwaar Duits bombardement. In deze chaos kwam er een hoogzwangere vrouw binnen. We moesten normaal gezien geen burgerslachtoffers verzorgen, maar deze vrouw had dringend hulp nodig en had het Rode Kruisteken buiten gezien. Ik had een goede medische opleiding genoten maar had nog nooit een baby ter wereld gebracht. Terwijl buiten hevige gevechten woedden, hielp ik de vrouw bevallen. Moeder en dochter stelden het goed en werden naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gevoerd. Mijn vrienden hier in België hebben via de pers enkele jaren geleden nog geprobeerd om de vrouw terug te vinden, maar zonder resultaat.

Je hebt ook enkele onderscheidingen gekregen waar je zeer fier op bent

Enkele jaren geleden ontving ik uit handen van jullie burgemeester het ereburgerschap van jullie gemeente. Ik voel me hierdoor een beetje familie van jullie allen. Vorig jaar mocht ik uit handen van de Franse ambassadeur in Londen de 'Legion d'Honneur', de hoogste Franse decoratie, in ontvangst nemen voor onze heldendaden tijdens de D-Day-landingen.

Na de oorlog heb je er ook een bijzondere vriend bij gekregen?

Inderdaad, Dick Henry werd mijn boezemvriend. Hij zat bij de Royal Engineers en terwijl ik in de gevechten in Turnhout zat, was hij in Antwerpen. We leerden elkaar na de oorlog kennen op de bijeenkomsten van de Normandy Veterans. Samen hebben we mooie momenten beleefd. Hij was ook een aantal jaren te gast in Rijkevorsel maar door een stom ongeval zit hij al enkele jaren in een rolstoel.

Met welke herinneringen van Rijkevorsel ga je terug naar Woking?

De hartelijkheid en vriendelijkheid van de bevolking heeft me elke keer opnieuw geraakt. Iedereen wil weten hoe het me gaat, wil handen schudden. De vele cadeautjes die ik kreeg, ... Waar ter wereld vind je dit nog? Het geeft mij een fantastisch gevoel. Maar onze vriendschap stopt niet bij dit afscheid. Mochten jullie in de geburen komen, spring gerust eens binnen.

Aan het einde van de ceremonie op 17 september heeft Wilf de ganse bevolking nog bedankt met volgende woorden

Beste vrienden,

Vele jaren heb ik genoten van jullie warme welkom, gastvrijheid en de vele vriendschappen. Ik was diep onder de indruk wanneer jullie gemeentebestuur mij het ereburgerschap van jullie gemeente overhandigde. Ook de vzw Spearhead maakte me erelid van hun vereniging. Maar omwille van mijn gezondheid en mijn leeftijd, was dit mijn laatste trip naar Rijkevorsel. Laat ons zeggen: Vader tijd heeft me ingehaald. De vele mooie herinneringen, foto's en blijvende vriendschappen, neem ik mee de jaren die nog zullen komen.

*Mijn hartelijke groeten aan jullie allen,
Wilf Jackson*